

Prečo mier na Ukrajine znamená porážku Západu a víťazstvo Ruska

- editor007 | 2. dubna 2024

UKRAJINA / RUSKO: Presnejšie povedané, akýkoľvek mier na Ukrajine, ktorý nie je výsledkom kapitulácie Ruska, je jeho víťazstvom a porážkou Západu.

Najhorší variant mieru je kapitulácia Ukrajiny, ktorá by znamenala nielen porážku Západu, ale aj jeho neodvratný geopolitický úpadok. Za mier však nemôžeme považovať len prerušenie konfliktu na spôsob dohôd typu Minsk 2, či jeho dočasné zmrazenie.

V oboch prípadoch ide len o získanie času na dosiahnutie prevahy nad protivníkom. Prečo má však práve tento konflikt taký význam a obrovský geopolitický dopad? Odpoveď na túto otázku je veľmi zložitá, ale pokúsím sa ju formulovať jednou vetou: Elimináciou Ruska ako veľmoci a ovládnutím jeho zdrojov by sa na nedohľadno upevnilo postavenie USA ako svetového hegemonu.

Zo strany USA a Západu je to už druhý pokus. Východný blok a napokon aj Sovietsky zväz sa začiatkom 90-tych rokov 20-teho storočia rozpadol a USA sa stali jediným globálnym hegemonom a nástrojom globálnej oligarchie.

Takáto udalosť sa stala prvýkrát v histórii ľudstva. Nástupca po ZSSR, Rusko, sa z objektívnych aj subjektívnych dôvodov nerozpadlo ako sa na Západe očakávalo a po roku 2007 si opätovne začalo nárokovvať svoje miesto vo svete z pozície suverénnej veľmoci, aj keď zďaleka nie takej silnej ako bol ZSSR.

To bolo pre USA a globálnu oligarchiu samozrejme neprijateľné, preto sa začal stupňovať tlak na Rusko pokračovaním rozširovania NATO k jeho hraniciam a rozpútaním systematickej protiruskej propagandy.

Z hľadiska reálpolitiky uvedené maximálne stručne interpretuje, prečo sa konflikt na Ukrajine stal nevyhnutným. Vznesené ideály Západu, ako boj demokracie proti autokracii, medzinárodný poriadok založený na pravidlách atď., sú len bežné prostriedky na demoralizáciu protivníka a motiváciu vlastného obyvateľstva, ktoré popísal už staroveký čínsky stratég Sun-ce. Taká je reálpolitika bez ideologických príkras.

Situácia na Ukrajine sa pre ňu nevyvíja priaznivo, preto sa stále častejšie hovorí o priamom zapojení armád krajín NATO do tohto konfliktu, ktorý tým nevyhnutne prerastie v skutočnú vojnu. Nakoľko sa táto vojna bude viesť primárne na území Európy, považujem za nevyhnutné pozrieť sa na problematiku v historickom kontexte.

Európa sa stala v priebehu 19-teho storočia vďaka priemyselnej revolúcii, inováciám vo vede, technike, vojnovom priemysle, ale aj v kultúre, všestranne nadradenou civilizáciou voči ostatnému svetu.

Ekonomický rozmach Európy sa stupňoval koncom 19. storočia a vrchol dosiahol v roku 1914. Sprewádzal ho nebyvalý rast životnej úrovne aj bežného obyvateľstva, označovaného všeobecne ako „chudoba“.

Zlatú éru Európy ukončila prvá svetová vojna, ktorá mala trvať pár mesiacov. Politici aj generáli rýchlo zistili, že situácia je patová, ale vsadili na konečné vyčerpanie protivníka. Nakoniec zvíťazili

štáty Dohody na čele s Veľkou Britániou, ale za cenu sociálno-ekonomického rozvratu Európy a najmä porazeného Nemecka. Začal úpadok Európy. Jediná veľmoc, ktorá si upevnila svoje postavenie boli USA.

Druhá svetová vojna bola pre Európu ešte väčšou pohromou. Dá sa charakterizovať výrokom: Veľká Británia vo vojne zvíťazila, ale prehrala svoje impérium. To znamená, že po skončení vojny začali vo svete dominovať len dve víťazné supervelmoci: USA a ZSSR. Úpadok Európy pokračoval.

Koloniálne impériá európskych mocností sa rozpadli a ich vplyv nad ich bývalými výlučnými panstvami niekde viac, niekde menej, prevzali USA a ZSSR.

Výsledkom studenej vojny bol kolaps ZSSR a vznik hegemonie USA. Úpadok Európy pokračoval. Európa totiž nevyužila jedinečnú príležitosť zapojiť do európskeho projektu Rusko, čím sa dostala namiesto do pozície konkurenta do ešte väčšej závislosti na USA.

Z tohto stručného prehľadu vyplýva, že každá z uvedených vojen v Európe znamenala len prehĺbenie jej úpadku nezávisle na tom, kto proti komu bojoval. Pokiaľ bude konflikt na Ukrajine ďalej eskalovať, Európu čaká ďalšia vojna, ktorá bude znamenať definitívny zánik európskej kultúry, civilizácie, jej národov a Európanov nezávisle od toho, kto bude víťazom, ak vôbec nejaký bude. V najlepšom prípade vznikne v Európe černoško-moslimský kalifát.

Dá sa vôbec dosiahnuť ukončenie konfliktu?

Politici a generáli si v prvom rade musia uvedomiť, že na spôsob prvej svetovej vojny to nepôjde, existujú aj zbrane posledného súdu. Ďalej si musíme uvedomiť, že obidve strany konfliktu doň investovali obrovské množstvo peňazí, výzbroje, výstroje a ľudských životov.

Tieto investície však musia mať návratnosť. Rusko je možné uspokojiť tým, že Západ obetuje Ukrajinu, odovzdá ju pod jeho správu a ono sa bude musieť postarať o jej rekonštrukciu.

Západ na čele USA sa bude musieť zmieriť so zmarením ich investícií do Ukrajiny a uspokojiť sa s dosiahnutým novým stavom a na tomto základe uzatvoriť s Ruskom mier.

Bude to síce pre Západ porážka, ale nie existenčná. Ďalšie pumpovanie zdrojov do Ukrajiny a priame zapojenie sa ktoréhokolvek člena NATO povedie k európskej a potom určite aj svetovej jadrovej vojne.

To by znamenalo zmarenie všetkých investícií. Ukrajine, a najmä jej prezidentovi, by sa to síce nepáčilo, ale za každú hlúposť sa platí. Vyššie uvedené je samozrejme len pomyselný rámec pre rokovania o mieri.

Geopolitická situácia je v súčasnosti veľmi zložitá, mení sa prakticky zo dňa na deň a jej analýza nie je predmetom tohto článku. Snažil som sa len dokázať, že rokovanie o mieri je treba začať a vychádzať z reality a nie virtuálnej reality.

Blábolenia európskych a amerických politikov vyvolávajú vo mne dojem, že svet riadia psychicky nespôsobilí ľudia, čo je pre normálne mysliaceho človeka značne depresívne a pesimistické.

AUTOR: Pavel Fendek

[ZDROJ](#)